

Nizaju se ratni dani u Bosni. Nanizalo ih se mnogo! Skoro pa cetiri godine od pocetka rata. Nije mi se svidjalo stanje u vrhu, a ni mnogim borcima. Previše se pricalo o miru, a manje razmisljalo o napadima na neprijatelja. Valjda je to uzrok sve viseg setanja po Americi i Evropi, a manje pravljenja borbenih planova i boravka na borbenim linijama sa borcima. Bjelosvjetski politicari su izgleda ubijedili nase u vrhu da treba zaustaviti rat i da su oni zabrinuti za nas. Kada bi se god pregovaralo o miru cetnici bi vrsili zestoke napade. To smo trebali mi raditi. Da su nam Amerika i Evropa mislili dobro zaustavili bi rat 92 godine. Sjetili se nakon hiljada i hiljada pobijenih Bosnjaka po logorima. Valjda im je to bilo dovoljno ili su vidjeli da nasa Armija postaje iz dana u dan sve veca i jaca i da bi mi mogli i pobijediti u ovom ratu. Moje je misljenje da je u pitanju ovo drugo. Mislim da su nam trebali agresivniji "momci" u vrhu Drzave i Armije. Trebali smo Komandanta Armije poput Sefera, Dudakovica ili Alagica. To su generali koji nisu razmisljali samo o svojoj guzici i sto boljem položaju. U nasoj Armiji je bilo sve vise sumnjivih tipova i mafijasa. Trebalo se obracunati sa njima. Na zalost to nije uradjeno. Oni koji su to pokusavali, maknuti su u stranu. U Sarajevu su se sve vise brinuli o sebi. Nisu se mogli nositi sa sve vecom pojavom kriminala. Samim tim je slabila borbena moc nase Armije. Suskalo se o slanju specijalnih jedinica u Sarajevo, za obracun sa kriminalcima. Iz 2. Korpusa je trebala biti ubacena protiv teroristicka ceta, i jos neke jedinice u Sarajevo. Zasto jedinice iz drugih Korpusa? Kazu zato jer se ne znaju sa onima koje je trebalo hapsiti. Ne znam zasto, ali se odustalo od toga. Sve vise i vise je babinih i tatinih sinova u pozadini i MUP-u. Sklonjenih i dobro naoruzanih. Svaka cast MUP-ovcima koji su se istinski borili. Sve manje i manje se razmisljalo o Podrinju, a sve vise o nekoj razmjeni teritorija. Nismo pomogli Cerskoj. Mirno smo gledali okupaciju zvornicke teritorije.

Napadom zdruzenih jedinica 3 i 4 Korpusa oslobodjena je Vozuca. Osvajanjem Vozuce dobili smo vecu slobodnu teritoriju i mnogo slobodnih jedinica za upotrebu na drugim pravcima. Mnogo jedinica i oruzja je bilo vezano za Vozucu. Nisu adekvatno iskoristene ove jedinice, poslije njenog oslobadjanja.

Dok se pregovaralo i sastancilo, izgubljena je Srebrenica. Pala je i Zepa. To ce biti jos dugo tema za raspravljanje. Jos dugo ce se pricati o njihovom padu i ne zainteresovanosti Drzavnog vrha i Generala. Da li ce se ikad saznati istina? Niko nije ni pokusao da im pomogne. Zasto je to tako, ja ne znam. Jednostavno se cutalo. Osluskivali smo i cekali naredbu. Naredjenje nije dato. Naser je skupio nekoliko dobrovoljca i otisao sam u pomoc. Sve se to desavalo kao da je Srebrenica u Biafri. Ona se nas ne tice. Da drskost bude jos veca, sugerisano im je da napadnu Zvornik. Tacno je da su se Srbi u Zvorniku selili. Ko je mogao narediti tim ljudima da napadnu Zvornik. Ko je mogao reci izbezumljenim, proganjanim, gladnim, umornim, slabo naoruzanim, pod dejstvom raznih otrova i izgubljenim Srebrenicanima da napadnu Zvornik. Zasto 2. Korpus nije napao Zvornik. Zasto nije upucena vojna pomoc Srebrenicanima? Ne znam! Oni koji znaju cute. Mozda se plase. Mozda je to pomenuta razmjena teritorija. Ko zna? To pitanje cesto sebi postavljam. Nisam toliko pametan ni upucen da odgovorim, sam sebi. Mozda je opasno i razmisljati o tome. Hoce li neko smoci hrabrosti da napise istinu o Srebrenici. Zna li neko istinu o Srebrenici?

5. Korpus AR BiH je silovito napadao neprijatelja. Cetnici su bježali kao muhe bez glave. Stvarala se veca slobodna teritorija. Neko je rekao:

- Sto uzmete za tri dana vase je!

Da li je to neko rekao? Ili nesto slicno. Ne znam.

2. Korpus AR BiH, je krenuo u siloviti napad na od pamtivijeka zloglasno cetnicko uporište, na planini Ozren. Sve vise i vise sela je pod nasom kontrolom. Cetnici su u rasulu. Sve vise i vise napredujemo ka Ozrenu. Nisu cetnici imali kad ni stoku da povedu sa sobom. Neki su i ubijali krave. Vise su ih voljeli ubiti, nego da budu nase. Nas cilj je Banja Luka. Podrinje mozemo „zaboraviti“. Hocemo li se tu sresti sa 5. Korpusom. Da uzmemo jos Petrovo selo, pa ce mo za Doboju. Onda pravac Banja Luka. Nasi borci su mnogo motivisani. Samo razmisljamo o napadu.

Idemo dalje. Nejma vraćanja ni odustajanja. Ovo je završni napad. Treba zadati posljednji udarac četnicima. Mora tako biti. Nejma mjesta pesimizmu.

U Vasiljevcima smo. Zacu h vrisku neke zene. Zove u pomoc. Jedna od nasih bolnicarki. Oko nje ranjenici. Pritcasmo nas nekoliko. Pruzanje pomoci ranjenim. Neki nasi borci vire iz kuce. Ni prstom da maknu. Vrijedja ih bolnicarka. Vrijedja njihovu muskost. Prevismo trojicu. Bolnicarka kaze da ih je bilo cetvorica. Nejma cetvrtog. Nadjosmo ga u krecani. Odbacila ga granata 15 metara odatle. Jedan ranjenik me pita?

- Sta je sa mojim nogama?

- U redu su ti noge.

Nisu. Vise ispod koljena. Previh ga nekako. Nejma sanitetskog vozila. Ima kamion. Vozac ne smije da sjede u njega. Pod prijeljnom oruzjem sjeda i vozi.

Sjedoh da napisem izvjestaj. Nasao sam dosta dokaznog materijala. Ne da mi se pisanje. Razmislljam o ranjenim.

Strasna eksplozija. Kao da mi je granata na glavu pala. Nista ne vidim od dima u prostoriji. Neko me doziva.

- Jesi li ziv?

- Jesam! - Ne mogu da nadjem vrata.

Ugusi me dim. Dozivaju me. Orjentisah se nekako prema glasovima i izadjoh iz prostorije. Da je duze potrajalo ugusio bih se hamam.

Kada se prostorija ispraznila od dima, vidjoh milion gelera po prostoriji. Ni meni ni drugima nije jasno, kako me ni jedan nije pogodio. Kako ostadoh ziv? A kazu da se rat blizi kraju. Ostalo je da jos u ovoj 95 god. poginem. Dosada su vijesti o mojim pogibijama bile lazne. Necu valjda poginuti na kraju rata.

Sjedim pored skole i gledam u brda. Pitam se kada cu ovako gledati Doboj ili Banja Luku. Primijetih jednoga majora. Lici mi na Zulfu Tursuna. On je. Razgleda kuce. Htio sam ga svasta pitati. Ne upitah nista. Ne mogodoh. Ni sam ne znam zasto ali su rijeci zastale u grlu. Drugi mi rekose da trazi sebi kucu. Naredjeno je da se kuce ne pale. Nismo ih ni palili. Nije to nas stil ratovanja. Tu ce se smjestiti Srebrenicani. A hoce li Srebrenicani tu. Pita li ko njih za misljenje. Bilo kako bilo, ali su Srebrenicani zaista kasnije snjesteni tu. Borci su se potrudili za njihov smjestaj.

Nejma njima mira tu. Niko nije rahat u tudjem i na tudjem. Insan je rahat samo na svom.

Ubacene su nase jedinice cetnicima iza ledja. Spremamo se za napad. Prolazi vrijeme...Cekanje... Mogli bi cetnici otkriti ubacene jedinice. Kad ce naredjenje za napad? Nesto nije u redu. Pronese se vijest da je potpisano primirje. Kazu da je rat zavrsen. Ma jok. Nejma sanse. Zar sad? Naredjenje je da niko metak ne smije ispaliti. Je li to nas neko zajebava?

Nista od napada. Pokazase naredjenje. Alija potpisao. Rat je zavrsen. Pise jos i ako budemo napadali da ce nas NATO bombardovati. Ma vala samo nas jos NATO nije gadjao. Neka i oni probaju. Da vidimo i njihovu silu, pa da bude sve potaman..

Stvarno mir... Ma nikome ne pada napamet da se povuce. Apeluju na povlacenje.

- Pa ljudi mir je. - Gotovo je. - Rat je zavrsen!

Cuj mir. Treba da budemo sretni sto je rat zavrsen. Zacudo, borci nisu sretni. Zasto sretni? Mozda mi nismo normalni. Nevjerovatno. Zar sad? Sto bas sad? Ma treba napasti pa sta bude. Nejma mira kada smo poceli dobijati rat.

Ne daju dalje. Moramo se povuci. Rat je završen. Zvuci nevjerovatno, ali je stvarno potpisan mir. Nejma vise rata. Malo je onih koji su ovu vijest jedva docekali. Vise je onih koji bi dalje ratovali. Ma neka sacekaju. Makar da dodjemo do Banja Luke. Neka saceka mir. Ma mozda i nije mir. Mozda je to opet neka takticka varka. Nije varka. Mir je i gotovo. Vjerovali ili ne, ali je mir.

Borci. Slobodni ste. Mozete kuci. Mir je. Kakvoj bolan kuci? Cijoj? Mogu li i izbjeglice kuci? Ne zna se. Nista se ne zna.

Helem nejse. Mir je potpisan. Zvanicna vijest. Nejma rata. Borci! Na mjestu rahat!

Zapitah se. Ko li izgovori onu recenicu: "Potpisuj Alija, pa nek` je k`o avlija." Vala nama je malo avlija. Zasluzili smo vise. Mi hocemo citavu BiH. Nasa je. Tu recenicu nisu izgovorili pravi borci za BiH. Mi nismo za bilo kakvu Bosnu i pod bilo kakvim uslovima. Nejma vise razmisljanja na tu temu. Sve je gotovo. Borci! Namjestu rahat. Mir je!!!

Ne volim ja rat. Ko ga voli? Samo je i meni i mnogim drugim bilo tesko sto je mir potpisan bas sada. Bas kada smo ojacali i napredovali na svim frontovima. Kada su cetnici bili u rasulu. Ko se to sjetio da sada zaustavi rat. Zasto nije 92 godine? Tada su svi mirno gledali kako nas cetnici kolju. Zasto ne gledaju mirno i kada mi pocinjemo dobijati rat. Da li im bas to smeta? Nisu to predvidjeli. Mislili su da cemo biti poklani za par dana i gotovo. Nece vise biti Muslimana u Evropi. Mislili su nas se za svagda rijesiti. Nisu. Elhamdulillah!

Borbena dejstva su prekinuta. Jedinice smjestene u kasarne. Kakav osjecaj. Ne puca se vise. Osjecamo se, nikako. Sta dalje? Kako dalje? Kuda dalje? Sta ce biti sa nama? Sta ce biti sa Armijom koju smo mi stvorili? Hoce li nas razduziti i poslati kucama? Ima li mjesta za nas u Armiji? Valjda ce biti. Trebalo bi. Ne mogu nas na ulicu poslati. Ma niko nista ne zna. Bitno je da je mir. O ovim pitanjima ce biti rijeci kasnije.

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG